

Ježíš byl vzat vzhůru. Sestry a bratři, touto větou bible popisuje Kristův odchod od učedníků. Přiznám se vám, že si tuto scénu nedokážu pořádně představit. A vy na tom asi nejste o moc lépe. Jak takové vzetí vzhůru vypadá? Nejdříve je Kristus mezi učedníky a pak najednou vystupuje nahoru. Ale ne, že by se sám vznášel. Ne, že by zčistajasna získal schopnost létat. Zde není řeč o létání či levitaci. On byl vzat. Vytažen. Uchopen a pozvednut.

No dobrá, ale kým, ptáme se dál. Kdo to učinil? Kdo jej vlastně vzal vzhůru, když byl vzat vzhůru? Natáhla se snad z nebes po Ježíši nějaká obří ruka. Či se jej snad chopila skupina andělů a za mohutného máchání křídly jej dopravila do oblak? A kam vlastně Ježíš doputoval? Mezi mraky - to asi ne. Co si tedy počneme s tvrzením **Ježíš byl vzat vzhůru**? Vždyť na této výpovědi je založen i dnešní svátek. Svátek Kristova nanebevstoupení neboli nanebevzetí, pokud chceme být doslovně věrni řeckému znění bible.

Ježíš byl vzat vzhůru do nebe a učedníkům jej zastřel oblak. Pod těmito slovy si nepředstavujeme žádný průkopnický kosmický let. Nebesa, o nichž je řeč, nemají nic společného ani s atmosférou ani s meziplanetárním prostorem. V bibli nebesa označují výsostně Boží území. Nebesa jsou sféra Boží. Sféra, kam lidé sami od sebe nemají přístup. Ne že by je Bůh u sebe nechtěl. To zas ne. Jenže lidé prostě po vlastních nohách nedojdou do nebe. Do světa plného Boha. Ledaže by si je tam Bůh vzal. A právě o takovém případě je řeč dnes. Vzkříšený Kristus pobýval mezi apoštoly a pak si ho Bůh vyzvedl. Vyzvedl si jej ze světa. Vyzdvihl a vyvýšil jej k sobě. Kristovo místo je nyní u Boha. To místo není v našem vesmíru a v našem čase. Přesto však takové místo existuje, stejně jako existuje Bůh. S touto informací se prozatím spokojme.

Jistě, rádi bychom věděli nějaké další podrobnosti o Ježíšově současné adrese. Chtěli bychom prokouknout nebe a zahlédnout vyvýšeného Krista na trůnu. Ale sama bible nám to nedopřeje. Není naše věc znát, co se odehrává za rouškou z oblaků. Od toho tam také je ten oblakový závoj. Vždyť ani učedníci na tom nebyli lépe. Ani jim, Kristovým nejbližším, nebylo umožněno zahlédnout, co se děje ve výšinách. **Když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“**
(10n)

Strnulí apoštolové uslyšeli provokativní otázku. **Co tu stojíte a hledíte k nebi?** Od samého začátku provází křesťany totéž pokušení. Stát a hledět k nebi. Pokušení nesmírně svůdné. Číourat se v nebesích, spekulovat o nebeských záležitostech, po kterých nám nic není. Jsme přece lidé zemští, pozemšťané, nikoli nebešťané. Zemi jsme dostali na starost, nikoliv nebe. Jasně zpívá žalmista:

Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal však lidem. (@ 115,16)

Je chyba, když se církev zastaví a zahledí se upřeně k nebi. Když se soustředí na nebe více než na zemi. Je chyba, když si od nebe slibujeme více nežli od země, Právem přichází napomenutí. **Co tu stojíte a hledíte k nebi?** Tady už nic nevysledujete! Leda oblaka. Zajímejte se o zemi, tam hledejte Pána Boha. Nehledejte Boží království v nedosažnu, nýbrž mezi sebou. Království Boží je nám blízko, proč marnit čas pohledem upřeným vzhůru. Vždyť Kristus mezi námi již vládne. Řídí nás svým slovem, vede nás k odpuštění a směřuje naše kroky k praktické lásce vůči bližním. Kdo chce zažít Boží království na zemi, nemusí hledět na nebe. Stačí se spolehnout na Ježíšovo evangelium.

Co tu stojíte a hledíte k nebi? Tuhle výzvu poslechli reformátoři. Středověká církev byla neúnosně zahleděná do nebe. Řešila problémy, jež se vzdálily běžným starostem. Mocichtivá a majetkuchtivá církev se pustila do nábožných obchodů. Handlovala mezi nebem a zemí. Zemské hříchy vyvažovala nebeskými zásluhami. Prý že existuje pokladnice dobrých skutků, skutků, jež vykonali svatí. Jen ať si pozemští hříšníci nakoupí z tohoto pokladu! Jen ať utrácí za odpustky, aby uklidnili svoje svědomí! Přespříliš se tenkrát hledělo k nebi. Všechna tahle falešná a rádoby nebeská očekávání reformátoři odmítli. V uších a hlavně v srdcích jim zněla biblická výzva:

Co tu stojíte a hledíte k nebi?

Reformace šla ve stopách apoštolů. Jako oni poslechla hlas dvou bíle oděných mužů. Obrátila pohled od nebes k zemi. Nehleďte na tajemné nebe, pohleďte na zem. Na to, co zde na zemi vykonal Kristus. O odpuštění se nerozhoduje za zataženým závěsem z oblaků. O odpuštění se rozhodlo o velikonocích na Golgotě a u prázdného hrobu. Vaše viny nevyváží váha s odpustky. Vaše viny dokonale vyvažuje a převažuje Boží odpuštění. Nehleďte proto na nebe, ale na zemi, abyste si zde toho Božího odpuštění co nejvíce užili a něco z něj i prosadili.

Nebojte se žít podle Kristova učení, není to nadarmo. **Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.**

(11)

Slib, který platí jak pro apoštoly, tak i pro nás. Ještě není všem dnům konec. Svět, v němž žijeme, nepředstavuje ani zdaleka konečný stav. Ještě nás čeká setkání s Pánem Ježíšem. Jednoho dne přijde, aby obnovil svět. Aby, se ujal vlády, jako jsme o tom četli v první čtení z knihy Daniel. Spravedlnost bude obhájena, nespravedlnost bude potrestána. Jak prosté.

Ježíš byl vzat vzhůru. A církev čeká, až se vrátí. Oproti učedníkům čekáme poněkud klidněji. Oni museli být nesmírně nervózní a netrpěliví. Jejich křesťanská víra byla čerstvá, dosud neustálená. Ani si nedokážeme představit jejich napětí. Viděli Ježíše odcházet a ptali se: „Kdy se Pán vrátí?“ Za chvíli, jen co nahoře něco vyřídí? Vráť se za hodinu, za dvě, za tři - tolik práce snad nahoře nemá? Nebo se vrátí až zítra, pozítří, za týden, za měsíc? Kdy? Plní neklidu odcházejí apoštolové z Olivové hory do Jeruzaléma. Jak čteme, není to daleko. Možná chtěli být nablízku, kdyby se Kristus nenadále objevil.

Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. (13)

Není náhodou, že se tak přesně dovídáme, kam se apoštolové uchýlili. Do horní místnosti. Z Lukášova evangelia víme, že právě v jedné prostorné horní místnosti o velikonocích slavil Ježíš spolu s učedníky hod beránka a ustanovil na svou památku novou slavnost, slavnost s chlebem a vínem.

(Lk 22,12)

Učedníci se vrací na místo, které jim připomíná Pána Ježíše. Není to chrám, není to svatyně, nýbrž jen obyčejná domácnost. Apoštolové se učí žít vírou z pohledem upřeným na zemi, nikoliv z pohledem obráceným k nebesům, jak se to dělává v chrámě. Křesťanská víra se odehrává na zemi, žije ze vzpomínky na pozemského Ježíše a vyhlíží Krista, který opět přijde na zem.

A úplně na závěr dnešního biblického oddílu nám evangelista Lukáš vypočítává, kdo tvořil onen první křesťanský sbor. Na jmenovitém seznamu se nachází jedenáct apoštolů, Petr, Jan, Jakub atd. Jména známá i méně známá. Dvanáctý Jidáš z pochopitelných důvodů chybí. Konkrétně je zmíněna ještě Marie, matka Ježíšova. Kromě ní patřilo k prvním církvi několik dalších žen, jejichž jména neznáme. Náznorně se nám tak ukazuje, že od samého počátku byla církev záležitostí mužů i žen. Jedny i druhé Pán Ježíš ovlivnil, zasáhl je zprávou o Bohu a oni vytvořili nové společenství. ***Všichni se svorně a vytrvale modlili. (14)***

Na Ježíšovo nanebevzetí navazuje modlitební shromáždění učedníků a učednic.

Dolů hledí (Skutky 1,9-14)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Sobota, 26 Březen 2005 12:24 - Aktualizováno Neděle, 15 Květen 2005 22:01

Otevřeli svá srdce Bohu a svěřili se mu se svou nejistotou. Postupem času se zneklidněná srdce uklidnila. Apoštolové se vydali do světa hlásat evangelium a rok co rok vzpomínali na den, kdy od nich byl Pán Ježíš vzat vzhůru. Nevzpomínali zarmouceni, nýbrž si radostně připomínali, že se Kristus vrátí. Spolu s apoštoly zaslíbený Kristův příchod vyhlíželi také nově obrácení křesťané. Vznikala další a další společenství, která si dál a dál předávala apoštolské zkušenosti. Napříč staletími. Přímým pokračováním je též náš sbor. Shromažďujeme se jako apoštolové, připomínáme si Ježíše Krista. I my jsme církev, která se modlí. A v důvěrných modlitbách vytrvá, dokud Pán nepřijde. Amen.